

При това гласътъ трѣбва да зема разны тонове, и образы споредъ страсти, и расположеніата на дѣшата, които сѣ раждатъ отъ смисль-та на рѣчь-та. Тѣй сѣжаленіето, благодареніето, моленіето изыскватъ гласъ смиренъ, гладкъ, и благободенъ: гнѣвътъ, негодованіето, заплашваніето изыскватъ гласъ жестокъ, стрѣснатъ, и неравенъ.

Скървь-та изысква славъ, и прекъснжтъ гласъ.

Радость-та, жнкъ, пѣргавъ, и сладъкъ.

Страхътъ, трепетенъ, и стиснжтъ.

Дивленіето, великолѣпенъ, исенъ, и краснѣвъ.

Подкананіето, и сѣѣтованіето, скроменъ, и тихъ.

Цзобанченіата, силенъ, и пѣргавъ.

Тыя сѣ сгледватъ во обще, когато словото представлява разны расположе-ніа, и страсти на дѣшата.

Въ словеса, които сѣджатъ само за доказателство на нѣкоя истина, или повѣствованіе произношеніето трѣбва да е гладко, скромно, и умѣрено.

Най сѣтне главата, и сичкото тѣло на вѣтіата трѣбва да стоѣтъ скромно, и да сѣ не испжчатъ назадъ, защото таквъ стоѣніе показва очевидна гордость; нъ нити пакъ да сѣ навожджтъ вжнъ отъ припката, защото и тѣй показва равска низость.

Не е допростено на свѣтопрповѣдникътъ да тропѣ сѣ краката си въ распаленіето си. Доколно е за такъвъ проповѣдникъ да поударѣ крайцата на ѣмвона, когато го изысква негодованіето, или сиана дѣшевна страсть.

Въ тѣлесныты си движеніа като за примѣръ издиганіето на ржцѣтѣ, протираніето, и сгжрижваніето нмъ трѣбва да става сѣ скръпность, и краснѣвъ.

Я защото лицето е огледало на дѣшевныты расположеніа, и защото слышателпти гледатъ въ лицето, за да бы угаждали отъ него вжтрешното сжстоаніе на словосказательтъ, за това въ скърпныты представленіа очиты трѣбва да сѣ виждатъ отагчены, и недвижны: въ радость-та, веселы, и благообъръчателны: въ гнѣва, дивоглѣды, и нѣкакъ сѣ сѣѣтанкавы: въ мнлость-та, сѣстраданіето, снаднжлы, и ползотворены: въ страхътъ, смжтены, и беспокійны: въ надеждата, сѣѣтлы, и выстры: въ удивленіето, отворены, и неподвижны: въ смайваніето, втѣрачены, и бато нечувственны.

Ѣтата трѣбва да сѣ отваратъ и затваратъ красиво, безъ да сѣ протлгатъ, или свиватъ усгныты вжнъ отъ мѣрката.

Рамената трѣбва да сѣ издигатъ, или да сѣ свиватъ само въ сѣбчай на страхъ, или удивленіе, нъ и тогазъ сѣ една скромность, за да не зарѣчанѣ на позорично представленіе.

Кога просимъ нѣщо, простиралмы рѣкаты си, прѣститы сѣдннены, и длань-та малко прикривена.

Кога обѣщавалмы оврачалмы си ржката и подгалмы длань-та на гжрдыты си.